

6.

Nočná búrka

Dievčence sa veselo vracali do svojho malého tábora. Na zem už padal súmrak. Na chalupe sa zdržali viac, než chceli. Prinútili ich totiž zasadnúť k stolu a zjesť varené jedlo. Aj Timmy hodoval. Napratal sa duseným mäsom na zelenine, potom si ľahol a zhlboka vzdychol, akoby chcel povedať:

„Pochutnal som si, báječné jedlo! Dal by som si aj dupľu!“

Nikto však nevenoval pozornosť jeho chútkam. Po chvíli odcapotal do záhrady uistiť sa, či je všetko tak, ako má byť, či sa za ten čas, čo táboril mimo, nič nezmenilo. Nestihol však preveriť všetko, George naňho zapískala a nadišiel čas odchodu.

„Všimla si si, že sa dnes Timovi už nikto neposmieval?“ nadhodila Anna. „Dokonca ani tvoj otec!“

„Mama mu asi povedala, aby sa ovládal,“ prehodila George. „No, to je jedno. Povedala som, že stanujem, kým sa mu ucho nezahojí, a nič sa na tom nemení.“

„Dobre, nie som proti,“ povedala Anna. „Iba jedna vec ma trochu trápi – čo myslíš, nebude v tej starej chatrči zasa niekto šarapatit?“

„Veď sa ti to iba snívalo!“ zvolala George. „Sama si to pripustila!“

„Viem. Uvažovala som, či to nebol iba sen,“ priznala Anna, keď kráčali po dlhej Carterskej ceste, čo viedla na slatiny. „No teraz, keď sa blíži noc, stále mi vrta v hlave, že to *nebol* sen a vôbec mi z toho nie je do smiechu.“

„Prosím ťa, neblázni,“ znervóznela George. „Nemôžeš predsa každú chvíľu meniť názor. A potom, nezabúdaj, že máme Tima – nikto si netrúfne rozhnevať Tima! Však, Tim?“

Timmy mal ale iné starosti. Preháňal sa vpredu v márnej nádeji, že sa mu konečne podarí chytiť králiku. Teraz k večeru ich na čistinkách skackali celé húfy. Samopašne vykúkali spoza kríkov, provokovali Tima, a keď za nimi vyrazil, ufujzdili mu spreď ňufáka a už sa iba obďaleč mihali ich biele hopsajúce chvostíky.

Dievčence šťastne dorazili do kempu. Stan tam stál neporušený a vonku ich čakalo aj machové lôžko prikryté starou dekou. Zložili batohy, vydýchli si a šli sa napiť k prameňu.

George zazívala.

„Padám od únavy. Hneď by som si ľahla spať. Počkaj, nemali by sme sa mrknúť na tú chatrč? Nezaškodilo by uistiť sa, že tam naozaj nič nemáoží, a v noci bude svätý pokoj.“

„Nie, nie, nikam nechodme, o chvíľu je tma,“ odbila ju Anna.

„Ako myslíš, pôjdem iba s Timom,“ odsekla George a hneď aj šla. Onedlho však bola späť. Tma hustla, prieskumníčka si už svietila baterkou.

„Nič sa nedeje, vôbec nič,“ oznámila. „Poletoval tam iba jeden netopier. Timmy sa rozzúrili, keď sa z ničoho nič zniesol dolu a skoro mu vrazil do ňufáka.“

„Uhm. Preto som ho počula brechať,“ ozvala sa Anna z poľného lôžka, schúlená na machu. „Švihni si, George, už sa mi zatvárajú oči.“

„Musím sa ešte pozrieť na Timovo ucho,“ povedala George a posvietila si naň baterkou.

„Božičku! Dnes si mu ho už preskúmala asi päťsto ráz.“

„Nijaká zmena. Rana ešte nie je zacelená,“ oznámila George a pohladkala Tima. „Neviem sa dočkať, kedy mu dám dolu ten hlúpy golier. Stopro mu lezie na nervy.“

„Vieš čo, podľa mňa už ani nevie, že ho má,“ zamrmmlala Anna. „A pod' konečne spať, mne už drevenie od únavy jazyk.“

„Idem. Nie, Tim, ty nespíš na našej posteli. Už včera som ti to povedala. Kam sa chceš vopchať? Nevšimol si si, že my dve sa tu ledva pomestíme?“

Opatrne vyliezla na lôžko a poležiačky pozorovala blikajúce hviezdy.

„Ako dobre, že prídu Julian s Dickom. Hrozne sa teším. Hneď mi to zdvihlo náladu. Štvalo ma, že

sa tu nemienia ani ukázať. Čo myslíš, Anna, kedy sem dorazia?“

Ticho. Nijaká odpoveď. Anna už spala. George si vzdychla. Tak rada by bola plánovala, čo budú robiť, keď sa konečne zídu v plnom počte. Ešte deň-dva, rana na uchu sa zacelí, dajú zbohom táboreniu a spolu s chalanmi odveľú všetko späť na chalupu. A potom im len bude sveta žiť! Budú sa kúpať, člnkovať, vyjdú si na ryby a vôbec – rozkrútia to... tak veru roz...

Aj George zaspala. Necítila, ako jej po ruke prebehol pavúčik, čo objavil priestor medzi palcom a ukazovákom, a chvíľu váhal, či ho nevyplniť pavučinou. Nezačula, ako kúsok od stanu šramotí ježko. Timovi však neušiel nočný návštevník, sledoval ho, uši mal nastražené. Všetko spalo, všade vládol pokoj.

Výletníčky sa prebudili do nového rána. Radovali sa z pekného dňa, vládla dobrá nálada. Z čerstvých zásob si pripravili chutné raňajky a potom sa pustili do úpravy lôžka. Znova naň nanosili šedivník, lebo v noci splasol pod ich váhou a už sa na ňom neležalo pohodlne.

„A teraz hurá k jazierku! Ide sa plávať!“ zvolala George. Vklzli do plaviek, cez plecيا si prehodili svetre a vyrazili. Cestou v diaľke zazreli chlpáčika Tryska a s ním aj nádejného archeológa. Trysk k nim vystrelil a pojašene skákal okolo Tima.

„Nemajte obavy! Nechystám sa k vám na exkurziu!“ ceril sa na ne chlapec. „Stojím si za slovom! Dodržiavam sľuby! K nohe, Trysk!“

Dievčatá chlapcovi nevenovali pozornosť, nedalo im však nepohladať jednooké psíča. Trysk bol vskutku ako ortuť, presúval sa závratnou rýchlosťou. V okamihu bol späť pri chlapcovi.

Výletníčky pokračovali v ceste, o chvíľku boli pri jazierku. No toto! Nieкто tam už pláva – rozráža hladinu silnými tempami!

„To čo je!“ zhrozila sa Anna. „Nezdá sa ti, George, že je tu nejako rušno? Samota by sa nemala *hemžiť* návštevníkmi!“

George žasla. Chvíľu zízala na plavca.

„Anna, veď to je ten chalan!“ vyhrkla. „Všimni si tú tvár a vlasy! No teda...“

„Ale veď pred chvíľkou sme ho stretli a šiel opačným smerom!“ čudovala sa Anna. „Neuveriteľné! Nie, to *nemôže* byť on!“

Podišli kúsok bližšie. Veru, *bol* to on. A hneď na ne aj volal.

„Už leziem von. Hneď som preč!“

„Ako si sa sem dostal?“ zvolala George. „Kedy si okolo nás prebehol? Vôbec sme si ťa nevšimli.“

„Som tu už asi desať minút!“ zvolal chlapec.

„Cigániš!“ nedala sa George.

„No, čo už s vami, ste strelené. Odvčera sa nič nezmenilo!“ oplatil im chlapec rovnakou mincou.

Vyšiel na breh, ani sa neosušil, voda z neho ešte kvapkala, keď zamieril k jamám a priekopám, ku svojej archeologickej základni. George sa obzerala, či neuvidí Tryska, nikde ho však nebolo.

„Ktovie, možno aj on je vo vode. Pod’, Anna, ideme si zaplávať. Čudácky chalan! Asi si myslí, že je

zaujímavý, keď sa premiestňuje ako duch a šokuje tým ľudí.“

„Keď sme ho prvý raz stretli, bol celkom milý. Normálne sa mi rátal,“ priznala Anna. „Teraz je ako vymenený. Jéjha – tá voda je úžasná!“

Dobre si zaplávali, vyliezli na breh, chvíľu sa vyhrievali na slniečku, poleňošili si v šedivníku a potom znova šup ho do vody. A keď vyhladli, vrátili sa do svojho malého tábora.

Deň chytro ubiehal. Záhadný chlapec sa už neukázal, nevideli ani Tryska. Podchvíľou k nim však doliehal tu ostrý, tu praskavý zvuk. Kov sa trel o kameň na miestach, kde kedysi pravdepodobne táborili starí Rimania, a teraz sa tam chlapec hrabal v zemi.

„Možno tie jeho vykopávky ani nemajú nič spoločné s Rimanmi,“ ozvala sa George. „Ten chalan je tuším taký trafený, že nerozozná Rimanov od obyčajných skautov!“

Uložili sa na vynovené voňavé lôžko zo šedivníka. Tej noci im však nad hlavami neblikali hviezdy. Namiesto nich sa na nebi zjavili ťažké mraky, aj sa citelne ochladilo.

„Páni, dúfam, že nebude pršať,“ ozvala sa George. „Stan nám v búrke veľmi nepomôže! Schovať sa tam síce môžeme, no žiaľ, nie je nepremokavý. Čo myslíš, Anna, bude pršať?“

„Nebude,“ nádejala sa ospanlivá Anna. „Ale aj keby malo, mňa odtiaľto teraz nikto nedostane. Vstanem, až keď to bude aktuálne. Spím. Som unavená.“

Zaspala a zaspala aj George. Bdel iba Timmy. V diaľke už hrmelo. Pes začul tlmený rachot a ovlá-

dol ho nepokoj. Nebál sa búrky, hromov ani bleskov, ale nemal ich v láske. Vrchali naňho z neba ako zlostné psiská, chrlili plamene, a on sa s nimi nemohol ani popasovať, ani ich zahnať!

Privrel oči, zvesil jedno ucho, a druhé nechal na stráži.

Znova zahrmelo a prvá veľká kvapka skropila Timov čierny ňufák. Ďalšia mu hrmotne pristála na lepenkovom golieri a doslova ho vydesila. Sadol si a rozvrčal sa.

Búrka sa blížila, o chvíľu už obrovské kvapky kropili tváre spiacich dievčat. Vzápätí ohlušujúco zaračotil hrom a obe sa strhli zo spánku.

„Dokelu! Búrka!“ zhrozila sa George. „Zmokneme ako myši.“

„Radšej sa schovajme do stanu,“ navrhla Anna, keď sa im nad hlavami hrozivo zablysko a nočnú tmu preťalo žiarivé svetlo.

„Nemá to význam,“ kývla George. „Už teraz je mokrý. Počúvaj, Anna. Nemáme na výber. Musíme do chatrče. Aspoň budeme mať strechu nad hlavou, vlastne ani nie strechu, iba povalu, strecha sa už rozpadla. Poďme, švihom.“

Anna nemala najmenšiu chuť schovať sa do starej chatrče, ale nedalo sa nič robiť. Dievčatá schmatli deku a rozbehli sa proti dažďu, George svietila pod nohy baterkou. Aj Timmy vyštartoval, brešúc ako divý.

Dobehli k chatrči a vpálili dnu. Aká úľava! Unikli dažďu! Schúlili sa do kúta, cez plecيا si prehodili deku. Raz-dva sa zohriali, ba až prehriali a prikrývku odhodili nabok.

Búrka im prehrmela nad hlavou, zopár ráz ešte príšerne zahrnelo a blýskalo sa ostošesť. Dážď však postupne slabol, až napokon ustal. Na oblohe sa zjavila prvá hviezda, za ňou ďalšie. Búrkové mraky rozohnal vietor.

„Vonku je mokro, musíme zostať tu,“ povedala George. „Vieš čo, idem po batohy, poslúžia nám ako vankúše a na zem si prestrieme deku.“

Anna šla so sesternicou a pomohla jej s batohmi. O chvíľu už obe ležali v kúte, hlavy na batohoch, Tim pri ich nohách.

„Dobrá noc,“ šepala Anna. „Dočerta s tou búrkou! Takto nám prekaziť spánok!“

O chvíľu už obe spali, bdel iba Timmy. Nemohol spať. Posadol ho nepokoj! A z ničoho nič sa tak prenikavo rozbrechal, že obe vyľakal na smrť.

„Timmy! Čo je s tebou? Čo sa deje?“ vykričla George, schmatla psa za obojok a držala sa ho ako kliešť. „Nechod' preč, Timmy! Zostaň tu s nami. Čo ťa vyplašilo?!“